

“சும்மா கீழ் இறக்கிவிடுங்க பாப்பம். திருவால போற சனம் என்ன நினைக்குங்கள். - கல்யாணம் முடிச்சு பத்து வருசமாகிட்டது இப்ப்தான் புதுமாப்பிள பொம்பிளகைக்கு நடிக் கினம் - எண்டு சொல்லப் போகுதுகள்” என்றபடி அன்னக்கிளி கணவனின் பிட்யில் இருந்து விடுபட முயன்றாள். ஆனால் அவன் குண்டுகட்டாக அவளை தடுக்கிக் கொண்டு வந்ததால் அவளால் முடியவில்லை.

“விளையாடப் போன பிள்ளைகள் வரப் போகுது இறக்கி விடுங்க பாப்பம்” என சற்று பலமாக கடுறியது மாடுகளைப் பட்டிக் குசாயத்துக் கொண்டு வந்த அன்னக்கியின் கணவனின்; தந்தை மருதநாயகத் தாருக்கு கட்டு விட்டது.

திரும்பிப் பார்த்தார். மகன் மருமகளை தடுக்கிக் கொண்டு வீட்டிற்குள் போவது தடுந்தது. சில மணித் தியாலயங்களுக்கு முன் இதே மருதநாயகத் தார் மாடுகளை தடுபி போன போது மருமகள் அன்னக்கிளி கிணற்றடி தன்ன மரத்தின் கீழ் நிலத்தகை கிண்டிக் கொண்டு இருந்தது அவரின் ஞாபகத்தில் வந்தது.

'ஏன் இப்படி தனியே இருக்கிறாள்..? ஏதாவது வருத்தமோ...? சத்தி எடுக்கிறாளோ...? எப்போதும் சூறுசூறுப்பாக எதையாவது சயெத்து கொண்டு இருப்பாளே என்ன நடந்தது' என யோசித்து விட்டு 'வண்டாம் ஏதும் குடும்பத்துக்குள்ள பிரச்சனையாகவும் இருக்கலாம் நாம் ஏன் தலையை நுளபைப்பான்' என எண்ணி கொண்டு பார்க்காதவர் போல சன்றிவிட்டார்.

பட்டிக் கு விட்ட நெத்திச்சுட்டி நாம்பன் கன்றுத் தாச்சி மாட்டின் வாலுகிடயில் மடுக்கை நுளதை தபடி துரத்திக் கொண்டு சன்றது. அதன் பின்னால் மலேமும் இரு

நாம் பன் மாடுகள் ஓடியது. பசு மாடு திரும்பி இடிக் க வந் ததும் நாம் பன்கள் வறோ திசையில் ஓடி விட் டது.

மருதநாயகத் தார் பாலில் லா மாடு சிலவற்றை தவிர எல் லா மாடுகளையும் பட் டிக் கு சாய த் துக் கொண் டு வந் தார் . அந் த கண் றுத் தாச் சி மாடு நடக் க முடியாமல் கடசையாக சனெ று கொண் டு இருந் தது. அதன் பின் னால் மெதுவாக மருதநாயத் தாரும் நடந் தார் .

' பாவம் நிறைமாதக் கற்பிணி மாடு எவ் வளவு வதேனையை சமக் கும் இப் படித் தானே வள் ளியும் என பிள் ளைகளை சமந் தாள் . அவள் என் னுடன் வாழ் ந் த இந் த மூப் புது வருடத் தில் 15 வருடத் திறக் கு இப் படித் தானே இருந் தாள் . 'நான் ஒரு மூறையேனும் அவளை தடுக் கவே இல் லையே என மகனுக் கு தோன் றியது எனக் கு ஒருபுதுமத் தோன் றவில் லையே என ஒரு ஆசை பிறந் தது . " இதென் ன 65 வயதில் எனக் கு ஞானம் பிறக் குது ? . " என வியந் தார் ' இப் பயாவது பிரந் திச் சே 'என எண் ணியபடி இன் று எப் படியாவது அவளை தடுக் கி அமரக் களப் படுத் தி விட வணே டும் என்றபடி . பால்குடி மறந் த ஒரு மூதியான் கண் றை பிடித் து தடுக் கி பாரத் தார் . அது காலை இடறி அவரையும் விழுத் தி தானும் விழுந் து எழும் பி ஓடியது .

மருதநாயகத் தார் கடுக் கனாரின் கடசைப் பிள் ளை ஆனால் மிக பிரயாசமானவர் அவரது மனைவி வள் ளியம் மை பறெ றோருக் கு மடித் த பிள் ளை அவளின் பின் நான்கு ஆண் பிள் ளைகள் ஆசையால் வள் ளியம் மையின் தந் தை நில புலம் , மாடு மனை என நன் றாக சீ ர் வரிசை செய் து வள் ளியம் மையை இவருக் கு திரும்ணம் செய் து வதை தார் . பசு சையும் பழமும் குறையில் லாத வவூனியாவின பசு சை மூத் தான சட் டிகுளம் - பாறை குளம் பிரதசேத் தில் . அவரக் களின் தாம் பத் தியம் ஆரம் பமானது .

திரும்ணமாகி மூதல் வருடமே மகள் சூதா பிறந் தாள் . தடொடர்ச் சியாக மடி ன் று பிள் ளைகள் என மடொத் தம் நான்கு பிள் ளைகள் திரும்ணமாகி ஐந் து வருடத் திறக் குள் பிறந் தனர் . ஒழுங் காக மனைவியிடம் பசேவும் முடியாமல் போனது. ஆனால் மனைவி வள் ளியம் மை வீ ட்டு வலேை எதையும் இவரிடம் சொல் லாமல் தானே மூழுவலேையை மூழுத் துப் போட் டுக் கொண் டு செய் தார் .

மருதநாயகத் தாரும் மனைவிடமே மூழுக் குடும் பப் பொறுப் பையும் விட் டிருந் தார் . அவரின் பொழுது கமத் துடனே கழிந் தது. வீ ட்டில் ஆடு, மாடு, கோழி, என ஒரு பக் கம் பால் , மூட் டை, மோர் , தயிர் என தவேயான எல் லாமே வீ ட்டிலயே உறப் பத் தியானது. ஒரு புதுமத் தம் வீ ட்டில் நெல் லுக் கு குறையே இருக் காது. மா, பிலா, தின் னை, வாழை, பூளி என ஒரு புறம் தண் ணியே கட்ட ஊத் தி வளக் காத பனையில் இருந் து கிழங் கு , ஓடியல் , பினாட் டு ,பாய் ,பெட் டி ஏன் கள் ளுக் கு கட்ட குறையில் லை அங் கே . வீ டு சலெல் ச் சிழிப் பாகவே இருந் தது சும் மா இருப் பாரா மனுஷன் , இருக் கத் தான் முடியுமா ? நான்கு பிள் ளைகளைத் தடொடர் ந் து மலேும் பத் துப் பிள் ளைகளை பறெ று எடுத் தாள் சீ மாட் டி. ஒரு கட டத் திறக் கு மலே ; பிள் ளைகளே பிள் ளைகளை குளிப் பாட் டி ,உடும் பு தடோய் த் து

,சாப்பாடு சமதைத்து, ஊட்டி விடும் நடமைமுறை உருவாகியது .

மருதநாயகத்தார் மனவையினை எட்டிப் பார்க்க வணேட்டும் என்றாலும் பிள்ளைகளை விலத்திக் கொண்டே பார்க்க வணேட்டும் . இந்த நிலையில் மனவையினை - இப்போது மகன் மருமளதைத் தடுக்குவது போல் - எப்படித் தடுக்குவதும் கொஞ்சுவதும் மனமிருந்தும் உடனிருக்க முடியாமல் வருடங்கள் கடந்துபோனது .

அவருக்கும் நல்லு, வயல் , மாடு , ஆடு என பார்க்கவே நேரம் சரியாக இருந்தது. தானும் தன் பாடும் என இருந்து விட்டார் . பாவறக் குளத்தில் மருதநாயகத் தைத் தெரியாத ஆட்கள் இல்லை. ஆனால் மருதநாயகத்தில் கரலைத் தெரிந்தவர்கள் அதிகம் பரே இல்லை . அவர் பசுவை அவருக்கே கடைக்குமா எனப் பது சந்தகேமமே . நன்றாக தலையை மட்டும் ஆட்டத் தெரிந்து வதைத் திருந்தார் .

ஆனால் மனைவி வள்ளியம்மை அவ்வாறில்லை . பொது இடங்களுக்குச் சென்றால் அவரை சுற்றி ஒரு கட்டமே இருக்கும் . கலகலவென பசுவார் , கதைநேந்த நாட்டு வதைத்தியக்காரி. தாலாட்டு பாட்டு அவர் பாட கட்டால் பெரியவர்களுக்கே தடுக்கம் வந்துவிடும் . பதினான்கு பிள்ளைகளைப் பெற்று வளர்த்து ஆளக்கியவர் என பெயரெடுத்தவர் . மிகவும் பண்பாணவர் . மற்றவரின் நிலை அறிந்து உதவி புரிவார் , மாரியம்மன் தாலாட்டு பாடும்போது மகாவித்தகர் . ஊரில் யாருக்காவது அம்மன் நாயே வந்து விட்டால் இவரிடம் கொண்டு வந்து விடுவார்கள் . அந்த மாரியம்மன் தாலாட்டில் ' யார் யார் பாடலைக் கேட்க வணேட்டும் யார் யார் கேட்கக் கூடாது ' என்ற ஒரு பட்டியல் இருக்கும் .

“ஒரு பிள்ளைப்பெற்ற ஊதாரி களோதே பத்துப்பிள்ளை பெற்ற பத்தினியே கட்டிடுங்கோ” என ஒரு வரிவரும் அதை அவர் ராகத்தோடு மிடுக்காக அந்த பாடலாகவே கலந்து பாடும்போது கட்டெப்பவர்களின் உடல் மனம் இரண்டும் சிலுர்த்துவிடும் . அப்படி ஒரு தயெவீ கண்பு அமையப் பெற்றவர் வள்ளியம்மை. ஆனாலும் என்ன இப்போது மருதநாயகத்தாரும் பத்தோடு ஒன்றாக ஆகி விட்டார் . ஒருபிள்ளை சாப்பாடு போட்டுச் கொடுக்கும் இன்னொரு பிள்ளை கையில் துவாயுடன் கைதுடபைப்பதற்கு கொடுக்க தயாராக இருக்கும் . மருதநாயகத்தார் மனவையிடம் ஏதாவது வலியு கேட்க அங்கே இடம் இருக்காது. அப்படியாக வள்ளியம்மையின் பிள்ளை வளர்ப்பு இருந்தது. ஏதாவது உடல் வருத்தம் வந்தால் தான் மனவையின் கையால் மருந்து கிடக்கும் .

இவை எல்லாவற்றையும் அவரால் இப்போது தான் அமையாத அசைபோட முடிந்தது . வீட்டில் இரு ஆண் பிள்ளைகள் மட்டும் இருக்கிறார்கள் . அவர்களும் வீட்டில் தங்குவதில்லை காலையே மாலைவே வருவார்கள் . மீதி அனைவருக்கும் திருமணம் செய்து வைத்தாகி விட்டது. வீட்டில் இவரும் மனவையுமே மிச்சம் . இப்போதாவது மனவையினை ஒரு முறை தடுக்கி விட வணேட்டும் இல்லை என்றால் இனி எப்போதும் முடியாது என அங்கலாய்த்தார் .

மனைவி எதிர் பாராத வேளையில் , அல்லது ஒரு அதிர்ச்சியை கொடுத்துவிட்டு, அல்லது சின்னதாக ஒரு சண்டை போட்டு விட்டு சமாதானம் செய்து கொள்வதாக ஒருமுறை தடுக்கி விட வணேட்டும் . எனத் தீர்மானித்துக் கொண்டார் . ஆனால் எப்படி எதை வதைத்து சண்டை போடுவது என்றுதான் தெரியவில்லை.

மாடுகளை பட்டியில் அடைத்தார் . பால் கறக்க வேண்டிய பசுக்களின் கன்றுகள் கோடியில் கட்டப்பட்டது இருந்தது. ஒவ்வொன்றாக அவிட்டு விட்டார் . அவற்றுக்கு ஒரு

Written by பசுந்திரா

Wednesday, 17 September 2014 21:45 - Last Updated Wednesday, 17 September 2014 21:55

நானும் இல்லாத ஆனந்தம் நன்றாக மலையை மூட்டி பால் குடித்தன . அவற்றை ரசித்தபடி நின்றார் . வள்ளியம்மை பால் கறக்கும் வாளியுடன் வந்தார் . கண்கள் எல்லாம் பாலை குடித்து விட்டு விழையாடிக் கொண்டு இருந்தன .

"என்னப்பா எல்லா கண்டும் அவிட்டு நிக் குது ...?" என்றார் வள்ளியம்மை வாயில் கையை வைத்தபடி .

மருதநாயகத்தார் மனதுக்குள் சிரித்துக்கொண்டு "காலல ஒரு மூள்கு குத்திப்போட்டுது ஏலாத காலலோட அதுகளை இழுத்து கட்ட முடியாமல் போயிற்று ஒவ்வொண்டா அவிட்டு இழுத்துப் பாத் தன் முடியல்ல" என்றார் ஒரு திட்டத்தோடும் .

"அப்ப நாளகைக்கு தயிரும் இல்லலை , மோரும் இல்லலை வாறதுகளுக்கு நான் என்ன சொல்லுறது.. ஏனப்பா என்னை எண்டாலும் கப்பிட்டிருக்கலாம் தானே?"

"அப்ப என்னை விட நீ ர் தரைய சாலியா "

"என்னப்பா ஒரு நாளும் இல்லாத மாதிரி இண்டகைக்கு நாக் கு நீ ளுது... கள்ளு மண்டிப் போட்டன் எண்டு சொல்லுங்கோ.." என்றார் வள்ளியம்மை பால் சமெம்பை குலுக்கி அதனுள் இருந்த மலகைகழுவ கொண்டு வந்த தண்ணியை நிலத்தில் ஊற்றியபடி .

"உண்ணாண கள்ளு மணக்குதா...எண்டு ஒருக்கா கிட்ட வந்து வாயை மணந்து பாரும்?" என மனைவியின் மடிக் குக் கிட்ட சனென்று ஊதி காட்டினார் .

"அதுக்கனே மகத்துக்கிட்ட வந்து ஊதுறியள் தள்ளி நிலல்லுங்கோ" .

"ஏன கிட்ட வந்தா என்ன செய்வீ ர்?" .

"கையில் இருக்கிற சமெம்புதான் வரும் . வர வர நல்லாததான் குமரனுக்கு நடிக் கிறியள்"

"எங்க உம்மால முடிஞ்சால் ஒருக்கா எறிஞ்சுதான் பாரும் " என்றார் மருதநாயகத்தார் நெஞ்சை நிமித்தி நின்றபடி .

வள்ளியம்மை பால் கறக்க கொண்டு வந்த வாளியை கிழவே வைத்து விட்டு கையில் இருந்த தண்ணிச் சமெம்பை மருதநாயகத்தாரை நோக்கி எறிந்தார் . அது குறி தவறி எங்கோப் போய் விழுந்தது .

"சமெம்பால் எறியிற அளவுக்கு உமக்கு துணிச்சல் வந்திட்டுது இரும் வாறன் உந்தக் கையை இப்ப முறிக் கிறனா இல்லையா எண்டு பாரும்"

"என்ர கையை முறிக் கற அளவுக்கு உமக்கு கை நீ ண்டு போயிறறோ ...? என்னில தொடும் அதுக்குப் பிறகு நடக்கிறதப் பாரும்" என்றார் வள்ளியம்மை .

மருதநாயகத்தார் பலமாக ஓங்கி மெதுவாக கன்னத்தில் அடித்தார் . அவர் நினைத்தது போலவே வள்ளியம்மை பூறு பூறுத்தபடி கோவித்துக் கொண்டு சமயல் கட்டுக்குள் போய் இருந்து விட்டார் .

மரியநாயகத்தார் மெல்ல குசுனி அடதை திருந்த சதெத்தையை நீ க்கி எட்டிப் பார்த்தார் .

உள்ளே அவரின் 14 பிள்ளைகளை சும்ன்து பற்றி அன்பிற்கு பாத்திரமான மனவை விவள்ளியம்மை அழகுது கொண்டிருப்பது திரிந்தது.

'மருமகள் நான் மாடு சாய்க்கும் வரை தனிய அழகுதிருக்கிறாள் மாமி கொஞ்ச நேரம் எண்டாலும் அழட்டன்' என விட்டு விட்டு எறிந்த சமெப்பை எடுத்து கழுவினார்.

பின் கோடியில் மறவைக நின்ற கன்றை அவிட்டு சற்று ஊட்டியபின் இழுத்துக் கட்டி விட்டு சமெப்பு நிறைய பாலகை கறந்து கொண்டு சமயல் கட்டை நோக்கி நடந்தார். பாலை மனவை முன் வைத்து ஆச்சரியப்படுத்துவிட்டு வள்ளியம்மையை தடுக்கி வீட்டை ஒரு முறை சூற்றி வர வேண்டும் என வேட்டியை இறுக்கிக் கட்டிக்கொண்டார்.

சமயல் கட்டை திறந்து உள்ளே சென்றார் மனவை சுவரோரமாக - முகத்தை சுவர்ப்பக்கம் திருப்பியபடி படுத்து திருந்தார். பாலை அருகில் வைத்து விட்டு "வள்ளி... வள்ளி.." என்றார். வள்ளியம்மை வேண்டும் என்றே பசோமல் மெளனமாக கிடந்தார். மீண்டும் வள்ளி என்றபடி எட்டி முகத்தைப் பார்த்தார். அழகுது நிதிரயாகிவிட்டார்.

"இத்தனை வருடம் வாழ்ந்தும் இவ்வளவு பிள்ளைகளை பற்றும் இறுதிவரை நீ என்ன பூரிந்து கொள்ளவே இல்லையடி வள்ளி" என கலங்கினார்.

இதுக்கெல்லாமா எலிமருந்து சாப்பிடுவார்கள் என பிள்ளைகளும் திகைத்தார்கள். இரண்டு நாட்களின் பின்னர் அவரின் வள்ளியம்மையை தடுக்கினார். தனிய இல்லை ஊருடன் சேர்ந்து சூடலை நோக்கி செல்ல.

- 0000000000 00000